

2024-10-09

Via e-post:

ju.remissvar@regeringskansliet.se

juL4@regeringskansliet.se

Ju2024/01121

Remissvar

Betänkandet En ändamålsenlig vapenlagstiftning (SOU 2024:31)

Svenska jägareförbundet ("förbundet") har följande allmänna synpunkter.

Huvudsyftet med utredningen har enligt regeringens kommittédirektiv 2022 (samt tilläggsdirektiv 2023) varit att "skapa ett regelverk som inte i onödan försvarar för legala vapeninnehavare som jägare och sportskyttar samt att göra regelverket mer överskådligt och lättillgängligt". I stora delar härrör också de särskilda frågor regeringen i kommittédirektiven utpekar som särskilt skulle utredas från önskemål som framförts under många år av jägarorganisationer samt övriga skytteorganisationer. I många fall har dessa även lett till tillkännagivanden från riksdagen, vilka också särskilt skulle beaktas av utredaren. Regeringen utpekade även vissa frågor som utredaren skulle lämna förslag på, oavsett utredarens bedömning i sak.

Förbundet har noterat att utredaren också lämnar ett flertal förslag som är positiva för de legala vapeninnehavarna. Däremot så lämnas samtidigt andra motförslag som motverkar det grundläggande syftet med det positiva grundförslaget på så sätt att den praktiska nyttan blir liten eller obefintlig för den enskilde. I det närmaste alla dessa ytterligare motförslag härrör från polismyndigheten och baseras på närmast extrema teoretiska resonemang som inte underbyggs med fakta. Utredningen, som verkar styrd av polismyndighetens idéer, genomsyras i dessa delar av en sammanblandning av kriminellas användning av illegala vapen och de legala vapeninnehavarnas användning av sina legala skjutvapen för legitima syften. Dessa motförslag syftar enbart till ökad kontroll från polismyndigheten vilket leder till ytterligare administration och kostnader för enskilda och samhället. Samtidigt ger de inte motsvarande samhällsnytta eftersom det inte är de legala vapnen och vapenägarna som är problemet i samhället. Sammantaget får dessa motförslag därför anses onödigt betungande framförallt för enskilda.

Förbundet vänder sig starkt emot denna inriktning av utredningen. Polismyndighetens arbete med vapentillstånd har som utredningen noterat sedan ungefär sekelskiftet varit föremål för kritik och lett till alltför långa handläggningstider. Att polismyndigheten de senaste tre åren marginellt förbättrat statistiken efter att ha tilldelats 50 miljoner extra förändrar inte det faktum att handläggningstiderna är för långa idag sett i ett längre perspektiv. Att utredningen då på ett flertalet punkter lämnar förslag som skulle leda till ökad administration är oacceptabelt.

Förbundet har alltsedan problemet med för långa handläggningstider uppkom genom polismyndighetens eget agerande med början i Västra Götalands Län, på ett konstruktivt sätt försökt hitta lösningar som leder till enklare administration utan att minska säkerheten i samhället. Att då tvärtom införa ett regelverk som är krångligare och ytterligare försvårar för enskilda legala vapeninnehavare och jakt- och skytterörelsen kan inte accepteras. De ytterligare arbetsuppgifter som skulle läggas på polismyndigheten skulle tveklöst leda till ännu längre handläggningstider då polismyndigheten inte under de senaste 25 åren lyckats prioritera sina resurser oavsett storlek så att handläggningstiderna kommer ner i acceptabla nivåer. Den ansvariga tillståndsmyndighetens arbete bör istället förenklas i syfte att minska handläggningstiderna.

Förbundet har dessutom följande viktiga och konkreta synpunkter på utredningens förslag.

- Förbundet **tillstyrker** förslaget att jaktvapengarderoben utökas, men **föreslår** att antalet jaktvapen utökas till tio och att kravet på motivering inom jaktvapengarderoben tas bort. Därutöver ska endast krav på behov gälla.
- Förbundet **avstyrker** förslaget att inte införa en pipgarderob för jaktvapen utan **föreslår** att en pipgarderob med motsvarande antal pipor som antalet jaktvapen i jaktvapengarderoben införs. Därutöver ska endast krav på behov gälla.
- Förbundet **föreslår** att ett undantag från behovskravet införs för byte av skjutvapen till ett annat likvärdigt skjutvapen.
- Förbundet **avstyrker** förslaget att införa ett helt nytt system där man inför en presumtion av vapens lämplighet för jakt villkorat av ett separat förbud av vissa vapentyper för jakt och en allmän bestämmelse med möjlighet för tillståndsmyndigheten att neka tillstånd för vissa vapen med hänsyn till allmän ordning och säkerhet.
- Förbundet **tillstyrker** förslagen att utöka flexibiliteten för enskildas möjligheter att förvara sina skjutvapen, men **föreslår** att anmälningsplikt införs istället för tillståndsplikt när det gäller egen förvaring på annan plats än den stadigvarande bostaden.
- Förbundet **tillstyrker** förslaget att EU:s vapenpass erkänns i Sverige för målskytte, men **föreslår** att det även erkänns för jägare i enlighet med EU:s vapendirektiv.
- Förbundet **avstyrker** utredningens förslag att inte avskaffa det särskilda regelverket med femårslicenser för vissa vapentyper utan **föreslår** att reglerna avskaffas utan att ytterligare motsvarande krav införs.
- Förbundet **föreslår** att ett skyndsamhetskrav avseende handläggning av vapenärenden införs samt att regeringen i regleringsbrev eller genom särskilt uppdrag till polismyndigheten tillser att handläggningstiden kommer ner till av förbundet acceptabla nivåer.

Ovanstående förslag motiveras närmare nedan.

Jaktvapengarderoben och pipgarderob m.m.

Förbundet är positiva till en utökning av jaktvapengarderoben. Förbundet har tidigare framfört att den bör utökas till åtta jaktvapen utan krav på motivering inom garderoben. Jägarnas Riksförbund har hemställt om att utökningen bör ske till tio jaktvapen och förbundet instämmer nu i förslaget från Jägarnas Riksförbund.

Sedan jaktvapengarderoben infördes har diversifieringen av jakten ökat. Vi jagar numera vildsvin året runt och dygnet runt och med mörkersikten. Populationen av kronvilt och dovvilt har ökat och har lett till behov av jaktvapen lämpliga för de jaktformer som är aktuella för dessa arter, framförallt smygjakt med kulgevär i klass 1-kalibrar. Vi jagar numera björn, varg och lodjur på licensjakt i allt större omfattning. Jakt på farligt vilt såsom björn ställer särskilda krav på jaktvapnet, men även lodjursjakt och vargjakt har sina egna krav. Sälar har också tillkommit som jaktbara arter och jakt med kulfvapen i dessa miljöer ställer särskilda krav på jaktvapnet med hänsyn till frånvaron av kulfång och aktuella

skjutavstånd. Även olika gåspopulationer har ökat med krav på utökad och effektiv jakt, varför behov av andra mer specialiserade hagelvapen uppkommer.

Samtidigt ställer 27 § jaktlagen krav på jägarna att jakten ska bedrivas så att inte viltet orsakas onödigt lidande. Därför behöver jägarna ha jaktvapen som är anpassade efter de olika arter och jaktformer som är aktuella. Med den ökade diversifieringen av jakten har således behovet av en utökad jaktvapengarderob ökat markant för den aktive jägaren. Men även om vapenlagstiftningen innehåller möjligheter att erhålla fler jaktvapen än sex så ställs krav på ett mycket kvalificerat behov. Och i praktiken är det i det närmaste omöjligt att erhålla tillstånd från polismyndigheten för fler vapen än de sex vapen som jaktvapengarderoben omfattar idag. Polismyndighetens negativa inställning till legalt vapeninnehav som redovisats ovan medför att regelverket måste ändras och jaktvapengarderoben utökas för att detta ska vara möjligt.

Vapengarderoben för jakt bör dessutom inte innehålla någon behovsprövning eftersom det underminerar hela tanken om en garderob inom vilken man inte ska göra en behovsprövning i syfte att förenkla administrationen av vapenärenden. Utredaren anför med stöd av statistik om nuvarande vapeninnehav per jägare att det inte finns några större behov att utöka jaktvapengarderoben. Det borde vara uppenbart för envar att sådan statistik är totalt intetsägande för frågan om behovet eftersom gällande lagstiftning och polismyndighetens restriktiva tillämpning av den har lett till lagliga begränsningar av nuvarande vapeninnehav. Jägarna har ju inte kunnat skaffa sig de vapen de vill ha och behöver, just p.g.a. lagstiftningen och polismyndighetens agerande.

Utredaren föreslår att den behovsprövning som sker idag för vapen nummer 5 & 6 inom jaktvapengarderoben ska överföras till vapen nr 7 & 8 men dessutom skärpas i förhållande till dagens krav. Det är förbundets bestämda uppfattning att kravet på motivering inom jaktvapengarderoben endast leder till onödig administration utan någon samhällsnytta då polismyndighetens vapenhandläggare generellt sett har ytterst begränsade kunskaper om jakt och vapen och därför inte på ett sakligt och kompetent sätt kan bedöma de motiveringar som anförs. Det finns heller ingen enhetlig mall för att hantera dessa motiveringar då dessa kan varieras i oändlighet. Således kan inte ärendena handläggas effektivt och motiveringskravet bör därför avskaffas.

Dessutom så avser Polismyndigheten genom den nyligen beslutade vapenhandboken (RA 2024:1) tolka behovskravet så att om ett visst vapen ”kan” användas för en viss typ av jakt, då ”kan” inget annat vapen behövas för sådan jakt. Detta redovisas också av utredaren. Detta innebär t.ex. att endast ett kulgevär i klass 1 kommer att beviljas i framtiden och totalt högst 6 vapen, trots att spannet inom klass 1 är enormt vad gäller tillåtna viltarters storlek och jaktformer med därav följande krav på olika vapentyper, kalibrar och riktmedel ur ett jaktetiskt perspektiv och kraven i 27 § jaktlagen som angivits ovan. Totalt kommer endast 6 skjutvapen någonsin att kunna beviljas eftersom det endast finns 4 kulvapenklasser, hagelgevär samt kombinationsgevär. Alltså sex vapentyper som ”kan” användas för en viss jakt med polismyndighetens sätt att se på saken.

Dagens tolkning av behov är att behovet bland annat ska utgå från vapnens lämplighet för ändamålet så att om ett annat vapen är ”mer” lämpligt än ett annat för en viss viltart eller jaktform så finns ett behov. Detta gäller såväl inom som utöver jaktvapengarderoben. Förbundet anser att en sådan behovsprövning bör tas bort för att inte ge polismyndigheten möjlighet att i praktiken begränsa jaktvapengarderoben till 6 vapen. I annat fall skulle den beslutade ökningen av jaktvapengarderoben inte alls leda till någon förändring för den enskilde.

En pipgarderob bör enligt förbundet dessutom införas. Utredaren avfärdar en sådan garderob också med statistik – men man borde vända på det. Om statistiken inte visar att så många har sökt tillstånd för lösa pipor, vad är då problemet? Antingen beror det på att polismyndigheten nekar tillstånd eller så kommer det inte att bli ett stort ”samhällsproblem” med polismyndighetens synsätt. Det är förbundets uppfattning att en sådan garderob bör införas för att dels minska administration men främst för att möjliggöra för den som vill att istället för ett komplett skjutvapen endast införskaffa en pipa med eventuellt tillhörande slutstycke.

Detta borde vara positivt även med polismyndighetens mål att begränsa antalet kompletta legala skjutvapen i samhället. En pipa är ofarlig utan vapnets huvuddel. Tidigare utredningar har föreslagit en pipgarderob i någon form (Ds2018:30 samt Ju2021/03744) men detta har inte lett till lagstiftning delvis p.g.a. vissa remissvar från företrädare för andra organisationer som inte har med jakt att göra och/eller inte förstod förslagets innebörd. Förbundet har föreslagit att samma antal pipor (med eventuella tillhörande slutstycken eller liknande) bör beviljas utan behovsmotivering som den vanliga jaktvapengarderoben och vidhåller detta.

När det gäller vapenbyte som utredningen tar upp men inte föreslår ska underlättas, så är förbundet av motsatt uppfattning. När en person beviljas tillstånd att inneha ett skjutvapen så provas bland annat huruvida ett behov föreligger. Om en person då vill byta ut sitt skjutvapen mot ett likvärdigt vapen så skulle tillståndsmyndighetens handläggning underlättas av att behovet inte behöver provas igen. Detta skulle leda till sparade resurser och mer effektiv handläggning och därmed kortare handläggningstider generellt sett givet samma resurser.

En sådan regel om byte utan krav på motivering fanns förut i polismyndighetens numera upphävda allmänna råd om jaktvapen. Det finns dock kvar i polismyndighetens föreskrifter och allmänna råd när det gäller skjutvapen för målskjutningsändamål. Uppenbarligen har även polismyndigheten tyckt och tycker att detta varit en bra lösning och den bör införas genom en uttrycklig regel i vapenlagstiftningen.

Förbundet anser således att det ska införas ett allmänt undantag från behovskravet om en person vill byta ut ett befintligt skjutvapen mot ett annat likvärdigt vapen. Med likvärdigt skjutvapen får anses vara vapen med samma användningsområde som det befintliga. Det är ju mot bakgrund av användningsområdet som behovet har prövats.

När det gäller skjutvapen för jakt så bör man se till regelverket för jägarexamen med olika prover för olika typer av vapen. Detta innebär att ett hagelgevär kan bytas mot ett hagelgevär, ett kulgevär som kan laddas med patroner i klass 2-4 (högsta möjliga klass enligt Naturvårdsverkets föreskrifter) skulle kunna bytas mot ett annat kulgevär som kan laddas med patroner i klass 2-4, samt att ett kulgevär i klass 1 skulle kunna bytas mot ett annat kulgevär som kan laddas med patroner i samtliga kulvapenklasser. Så har innehållet i polismyndighetens numera upphävda allmänna råd varit utformat.

När det gäller skjutvapen för målskjutning så bör man se till respektive skytteorganisations reglemente och indelning i vapengrupper. Skjutvapen som ingår i samma vapengrupp får anses likvärdiga och kan bytas mot varandra.

Vapens lämplighet för jakt

Förbundet avstyrker utredningens förslag att införa ett helt nytt system där man inför en presumtion av vapens lämplighet för jakt villkorat av ett separat förbud av vissa vapentyper för jakt och en allmän bestämmelse (se närmare angående förslaget i 6.6.2 samt 20.8) om möjlighet för tillståndsmyndigheten att neka tillstånd med hänvisning till allmän ordning och säkerhet.

Förbundet anser att dagens regelverk är tillräckligt för att ta hand om den problematik om samhällsfarliga vapen som redovisas. Även utredaren bekräftar detta vilket framgår under avsnitt 5.6.3 där det konstateras att dagens regelverk som anger att ett skjutvapen ska vara lämpat för ändamålet av domstolarna givits innebörden att särskilt samhällsfarliga vapen inte medgetts tillstånd. En etablerad praxis finns således. Mot den bakgrunden anser förbundet att det inte är lämpligt att införa ett nytt regelverk vars verkningar inte är överblickbara och i teorin kan ge tillståndsmyndigheten möjlighet att förbjuda vilka vapen som helst, även vanliga grovkalibriga jaktvapen för jakt på större viltarter.

Dessutom är Naturvårdsverkets regler om vilka vapen som får användas för jakt i viss utsträckning minimiregler. Detta gäller vilka kulpatroner som får användas vid jakt som endast har minimikrav men inga maximikrav vilket innebär att även extremt kraftfulla och tunga vapen i formell mening är godkända enligt Naturvårdsverkets föreskrifter. Således har regeln i vapenlagen om att endast vapen som är lämpade för jakt får innehas för jakt en självständig betydelse. Någon presumtion kan som förbundet ser det därför inte införas och då faller hela det föreslagna systemet. Förbundet anser alltså att dagens befintliga regelverk i denna del ska fortsätta gälla istället för det föreslagna systemet.

Förvaring av skjutvapen

Förbundet anser att det finns ett behov av att utöka flexibiliteten för enskildas möjligheter att förvara sina skjutvapen och föreslår att anmälningsplikt införs istället för tillståndsplikt när det gäller förvaring på annan adress än den stadigvarande bostaden. En sådan anmälan skulle medföra att innehavaren ska kunna förvara sina vapen på samtliga anmälda adresser utan att ny anmälan sker. Det är exempelvis vanligt med dubbelt eller växelvist boende, där innehavaren i princip varje vecka pendlar mellan två bostäder eller periodvis under året bor på olika orter. Det kan också röra sig om en lokal som inte utgör bostad där innehavaren exempelvis p.g.a. kravet på förvaringsutrymme inte kan förvara sina vapen i sin bostad såsom en lägenhet p.g.a. byggnadstekniska restriktioner, utan istället måste hitta en annan lokal där förvaringsutrymmet kan inhysas.

Problemet idag består i en felaktig tolkning och tillämpning av lagen när det gäller på vilken plats en privat vapeninnehavare ska förvara sina vapen. Lagen är klar och tydlig när det gäller hur vapenförvaringen ska ske – det ska ske i ett säkerhetsskåp. Sedan har polismyndigheten en möjlighet att utfärda en särskild förvaringsföreskrift om en vapeninnehavare har en stor mängd vapen, som kan innehålla ytterligare krav på hur förvaringen ska ske.

När skjutvapen används och inte förvaras i ett säkerhetsskåp ska de hållas under uppsikt enligt lagen. Med uppsikt menas att skjutvapen ska vara under vapeninnehavarens omedelbara kontroll. Nu kommer problemet. Polismyndigheten har utfärdat ett allmänt råd till regeln om uppsikt, på så sätt att säkerhetsskåpet som vapnen förvaras i ska stå i vapeninnehavarens bostad där denne är mantalsskriven.

Detta är en motsägelse i sig eftersom man enligt lagen inte behöver ha ett skjutvapen, än mindre ett säkerhetsskåp, under uppsikt, när skjutvapnen enligt lagen förvaras i ett säkerhetsskåp. I annat fall skulle man ju aldrig kunna lämna sin bostad eller sova eftersom man skulle konstant behöva ha skjutvapnen under omedelbar kontroll. Förutom att detta är orimligt så strider det mot lagen.

Emellertid tillämpar polismyndigheten detta allmänna råd och eftersom det är ett allmänt råd, tillämpas det av domstolarna. Detta strider i sig mot normgivningsmakten eftersom lagstiftning inte får ske via allmänna råd utan allmänna råd ska kodifiera praxis och inte tvärtom. Förbundet anser det anmärkningsvärt att rättsväsendet upprätthåller en sådan ordning.

Utredarens förslag med ett lagstadgat krav på var en enskild persons vapenförvaring ska ske – enligt förslaget i innehavarens stadigvarande bostad – utgör således en utvidgning av dagens krav i lagen och en legalisering av polismyndighetens allmänna råd som idag saknar lagstöd. En sådan ordning kan endast accepteras om det inte är onödigt betungande för den enskilde. Enligt förbundets uppfattning skulle ett tillståndskrav vara alldeles för betungande och därav så kan endast ett anmälningsförfarande komma ifråga.

Förbundet anser därför att vapeninnehavarna själva ska kunna välja var skjutvapen förvaras i enlighet med vad lagen faktiskt föreskriver. Den samlade skytterörelsen har föreslagit vapenutredaren att vapeninnehavare själv ska kunna bestämma var vapnen huvudsakligen ska förvaras i enlighet med vad lagen föreskriver om hur det ska ske, dvs i ett säkerhetsskåp, så länge man anmäler detta till

polismyndigheten. Polismyndighetens allmänna råd om förvaring enbart där man är mantalsskriven som tillämpas i praktiken är inte flexibelt nog för ett modernt samhälle.

Utredaren har anammat stora delar av förslaget men föreslår att tillstånd ska erfordras från polismyndigheten istället för en anmälningsskyldighet. Detta är inte tillfyllest och medför endast teoretiska skillnader mot dagens system där polismyndigheten missbrukar sina allmänna råd i strid med dagens gällande lagstiftning och de facto kräver att man förvarar vapnen där man är mantalsskriven.

Förbundet anser att ett system med anmälningsskyldighet, som faktisk utgör en utvidgning av dagens lagstiftning som inte alls kräver någon särskild plats för förvaringen, är tillfyllest för samhällets behov av kontroll. Ett tillståndsförfarande skulle medföra kraftigt ökade kostnader och ytterligare onödig administration till nackdel för samtliga tillståndsärenden.

Förbundet accepterar dock kravet på tillstånd när det gäller de utvidgade möjligheterna till förvaring hos annan såsom vapenhandlare, skyttesammanslutning eller vissa skolor. Detta under förutsättning att motsvarande system som föreslås i punkt 10.8.7 om giltighetstiden för befintliga tillstånd införs.

Se även angående punkt 19 nedan.

EU:s vapenpass

Förbundet anser att EU:s förenklade införsel förfarande ska gälla även jägare. Att särskilja jägare och sportskyttar kan inte accepteras. Det är anmärkningsvärt att Sverige väljer att just på vapenområdet inte acceptera EU-gemensamma beslut som är till för den fria rörligheten, vilket man gör i princip på alla andra plan i samhället.

Det bör också noteras att EU:s pågående översyn av skjutvapenförordningen kommer att innebära att Sverige och andra medlemsstater i EU blir skyldiga att acceptera ett förenklat införsel förfarande för resande från länder utanför EU. Att då ha kvar en diskriminering av EU:s jägarkår skulle innebära att det är enklare att föra in vapen till Sverige från t.ex. Ryssland och Kina än vad det är för EU-medborgare med EU:s skjutvapenpass. Det absurda i en sådan ordning borde vara uppenbart för envar.

Utredningen anför bland annat som skäl för att inte införa EU:s förenklade införsel förfarande att det skulle leda till ökad risk för olyckshändelser och brott med skjutvapen, att risken för smuggling av skjutvapen och avledning av skjutvapen till den illegala marknaden skulle öka. Dessutom riskerar skjutvapenvåldet i Sverige att öka anser utredaren. Dessa resonemang har ursprungligen framförts av polismyndigheten.

Förbundet vänder sig starkt mot dessa påståenden och argument. Några fakta som underbygger dem anföras inte utan det är rena teoretiska spekulationer. Varför man skulle vilja smuggla in ett legalt vapen i Sverige är exempelvis obegripligt eftersom tillstånd att inneha skjutvapnet finns. Och om någon har ett illegalt skjutvapen så söker denne självklart inte införseltillstånd för det. Polismyndigheten och utredaren verkar bortse från det faktum att det enda som stoppar kriminella från att smuggla in vapen till Sverige är en gränskontroll värd namnet. Inte vilka regler som finns i Sverige för det bryr sig inte kriminella om – definitionen av kriminella är ju att de inte bryr sig om lagar och regler.

Utredningen anför vidare att jägare inte skulle ha samma behov som målskyttar av att kunna resa för att jaga med kortare varsel än de ca sex veckor som ett tillstånd brukar ta att erhålla. Detta är inte korrekt. En inbjudan till jakt i Sverige kan komma högst spontant, t.ex. av en skåning som vill bjuda in sin tyske vän kommande helg. Detta är inte möjligt om kravet på införseltillstånd består. Utredaren anför att kravet bör kunna tas bort i en framtid när vi inte har en så hög kriminell användning av vapen i Sverige och erkänner ju egentligen behovet även för jakt. Förbundet vänder sig återigen starkt mot

denna sammanblandning av legala vapenägare och kriminella och de teoretiska spekulationer som anförs för att EU:s förenklade införselproceduren även för jägare skulle leda till en ökad skjutvapenkriminalitet i Sverige. Förbundet anser därför att detta ska införas.

Femårslicenser

Förbundet föreslår att femårslicenserna avskaffas och att inga alternativa regler införs. Som utredningen noterat så påverkar dessa regler främst sportskyttar men även hela jägarkåren p.g.a. att dessa ärenden tar oproportionerligt lång tid att handlägga i förhållande till övriga vapenärenden. Därtill kommer att det finns en inte obetydlig mängd jägare som innehar enhandsvapen för jakt som också omfattas av reglerna om femårslicenser.

Det är förbundets uppfattning att det är polismyndighetens tillämpning av regelverket med femårslicenser som har lett till de senaste decenniernas långa handläggningstider jämfört med före sekelskiftet. Som framgår av utredningen vägrade t.ex. polismyndigheten helt orimligt förnyelser för sportskyttar under pandemin trots att det inte gick att delta på tävlingar och träningar eftersom de ställdes in.

Samma utredning i sitt första delbetänkande, regeringen och riksdagen har senast 2023 slagit fast att EU:s vapendirektiv inte kräver femårslicenser utan att Sveriges system med möjlighet att återkalla tillstånd närsomhelst är tillräckligt. Av denna anledning infördes inte femårslicenser på halvautomatiska kulgevär som EU:s vapendirektiv också omfattar.

Förbundet anser därför att det är dags att ta bort femårstillstånden för samtliga vapentyper då dessa inte haft någon påvisbar samhällsnytta utan endast medför onödig administration för polismyndigheten, skytteorganisationerna samt enskilda skyttar och jägare. Att utredningen nu låter sig styras av polismyndigheten i en annan riktning i en sammanblandning av legala vapenägare och kriminella är anmärkningsvärt.

Det alternativa förslaget utredaren redovisar är i princip samma sak som femårslicenser eftersom man blir av med sina licenser efter fem år om man inte visar att man behöver vapnen. Enda skillnaden, dock en väldigt viktig sådan, är att man inte kan straffas om man glömt förnya tillståndet. Konsekvensen att bli dömd som vapenbrottsling har hela skytterörelsen och jägarna anfört som helt oproportionerlig, men den anser utredaren alltjämt vara rimlig och vapnet ska dessutom kunna förverkas. För en jägare eller sportskytt kan detta innebära en total omställning av hela livet - om man glömt skicka in ett papper.

Förbundet anser att någon form av övergångsbestämmelser behöver införas vid avskaffande av femårslicenserna. Förbundet kan inte se att utredaren föreslår något sådant i samband med redogörelsen i 10.5.3 eller 10.7.2. Förbundet föreslår att befintliga tillstånd som är tidsbegränsade automatiskt ska gälla tills vidare. Polismyndigheten ska skicka ut nya tillståndsbevis utan tidsbegränsning när lagändringen trätt i kraft.

Handläggningstider för vapenärenden

Förbundet anser att ett skyndsamhetskrav vad gäller handläggningen av vapenärenden bör införas samt att regeringen i regleringsbrev eller genom särskilt uppdrag till polismyndigheten tillser att handläggningstiden kommer ner till av förbundet acceptabla nivåer. I sådant regleringsbrev eller särskilt uppdrag bör även ett allmänt främjandeuppdrag för vapen för såväl jakt som skytte inklusive skjutbanor införas.

Utredningen tycker att handläggningstiderna numera är acceptabla men det kan inte förbundet hålla med om. 30 dagar är inte acceptabelt, utan vanliga vapenärenden borde kunna handläggas inom en

vecka och samtliga ärenden inom två veckor. Utredaren anser också att ingen skarp tidsgräns eller servicegarantier behöver införas eftersom det finns krav på serviceskyldighet i förvaltningslagen.

Förbundet vänder sig starkt mot detta. Polismyndigheten har t.o.m. i andra sammanhang framfört att serviceskyldigheten enligt förvaltningslagen inte kan uppfyllas i samband med vapenfrågor eftersom det skulle hindra dem i deras myndighetsutövning enligt vapenlagstiftningen. Polismyndigheten har alltså uppfattningen att man kan ignorera förvaltningslagens krav på serviceskyldighet och då kommer det kravet aldrig att få genomslag i praktiken. Det framstår som att det förekommer en kultur bland polismyndighetens ansvariga chefer för vapenfrågor där man försöker hitta fel i ansökningshandlingarna i vapenärenden för att kunna ta beslut om avslag, istället för att som förvaltningslagen säger utreda om det föreligger missförstånd som kan förklaras av sökanden som kanske kan medföra att tillstånd bör beviljas.

Polismyndigheten har konsekvent under ett drygt decennium på löpande band blivit fällda av Justitieombudsmannen. Om alla vapeninnehavare skulle ha klagat till Justitieombudsmannen skulle kanske så många som hundratusen ärenden ingivits under åren där polismyndigheten skulle ha fällt. Att under så lång tid totalt misslyckas med sitt uppdrag är långt från acceptabelt och visar på behovet av servicegarantier. Polismyndigheten har med oönskvärd tydlighet visat att de inte bryr sig om Justitieombudsmannens kritik. I skrivande stund anger polismyndigheten att handläggningstiden för vapenärenden är 38 dagar, alltså längre än vad Justitieombudsmannen ansett acceptabelt för att undvika kritik.

Detaljerade synpunkter

Förbundet har i övrigt följande synpunkter på remitterat förslag i detalj.

- 3.3.1 I detta kapitel tar utredaren upp och definierar ett antal begrepp som används i vapenlagstiftningen. Förbundet är av uppfattningen att lagstiftningen skulle blivit tydligare om begreppen definierats i vapenlagen. Nu kvarstår problemen med odefinierade begrepp genomgående i lagstiftningen även om dessa förarbetsuttalanden ger en viss vägledning. På jaktlagens område definieras också vissa vapenbegrepp i Naturvårdsverkets föreskrifter också så det blir till viss del styrande, i vart för de vapen som används för jakt. Men när det gäller vapenlagens tillståndsförfarande för innehav av skjutvapen allmänt saknas alltså detta.
- 4 kap. Förbundet tillstyrker att en ny lag och förordning införs med en sammanhållen struktur och systematik. Se dock angående 3.3.1 ovan.
- 5.4 Förbundet tillstyrker förslaget att utmönstra begreppet jaktskytte utan enbart använda ett gemensamt begrepp, målskytte.
- 5.5 Förbundet tillstyrker förslagen att ändra begreppen jaktvapen och målskjutningsvapen till skjutvapen för jakt respektive målskjutning. Som utredaren anför är det inte klarlagt vilket handhavandekrav som gäller för enhandsvapen för jakt, samt inte ens att jägarexamen krävs. Utredaren föreslår därför att ett krav på jägarexamen införs, dock utan att ange vilket handhavandekrav som ska gälla. Sedan 1987 har i praktiken ett krav på jägarexamen gällt och detta system har inte visat på några brister eller klagomål i handhavandehänseende. Förbundet anser därför att även handhavandekravet ska anses uppfyllt genom kravet på jägarexamen.
- 5.7 Förbundet föreslår att om ett krav på pipplängd ska införas så måste en definition av en pipas längd införas. Se ovan angående 3.3.1. I Naturvårdsverkets föreskrifter för jakt finns en sådan definition som man kan utgå från även inom vapenlagstiftningen. Dock gäller t.ex. att för en revolver kan inte denna definition användas eftersom patronläget

finns i trumman som inte är en del av pipan. Där mäter man piplängd från pipans bakplan istället för från patronlägets stötbotten. Dessutom måste det framgå att man har möjlighet att kapa pipan under förutsättning att den fortsättningsvis är lämpad för ändamålet, t.ex. att den uppfyller Naturvårdsverkets krav på minsta piplängd för jakt. Det är vanligt att man kapar en gevärspipa något när en ljuddämpare monteras, eller annars om mynningen skadats.

Förbundet avstyrker vidare att förslaget att uppgift om ”*tänkt förvaring*” ska införas i ansökan, oaktat att polismyndigheten tillämpar ett sådant krav utan författningsstöd. Hur vapen ska förvaras följer av andra regler i lagen och bryter man mot dem så får det konsekvenser. Man ska så att säga inte intyga hur vapnen ska förvaras i förväg lika lite som man ska intyga att man inte kör för fort när man ska erhålla körkort. Det är polismyndighetens uppgift att i efterhand beivra brott mot gällande regler. Och för det fall man vill byta säkerhetsskåp till en annan godkänd modell, skulle man i så fall vara förhindrad att göra det? Begreppet ”*tänkt*” torde också vara olämpligt att ta in i en föreskrift eftersom det är till sin natur högst subjektivt.

Dessutom anser förbundet att krav på att inge tillståndsbeviset inte kan införas när det gäller tidsbegränsade tillstånd. Se nedan under 10.8.6. Idag gäller att tillståndsbeviset endast ska inges vid överlåtelse. Enligt lagstiftningen gäller vidare idag att den som innehar ett skjutvapen måste medföra tillståndet när man medför vapnet, t.ex. vid jakt. Denna regel föreslås överföras till utredningens förslag till 14 kap 3 § vapenförordning. Ett tidsbegränsat tillstånd löper ut och blir så att säga värdelöst när datumet för tillståndet löpt ut. Något skäl att lämna in det (för att makuleras) finns så att säga inte. För att inte hindra möjligheten att använda vapnet under ansökningstiden för en ansökan om förnyelse av ett befintligt tillstånd så kan därför inte krav uppställas på att inge tillståndsbeviset. Förbundet föreslår därför att ett sådant undantag införs motsvarande dagens regler vid förnyelse av befintligt tillstånd.

- 6.3-6.4 Förbundet tillstyrker de föreslagna utökade möjligheterna för personer under 18 år att få tillstånd att inneha skjutvapen. Förbundet ifrågasätter dock hur ett krav på personlig mognad ska kunna tillämpas. Ett sådant begrepp är till sin natur väldigt svårbedömt och lämnar väldigt stort utrymme för skönsmässiga bedömningar.
- 6.5 Förbundet förslår att begreppet ”*djur fångade i fångstredskap*” används genomgående i hela förslaget istället för ”*fällfångade djur*”. Detta är den korrekta benämningen enligt jaktlagstiftningen. Se exempelvis 12a § jaktförordningen.
- 6.6.1 Förbundet tillstyrker förslaget att bestämmelserna i Naturvårdsverkets föreskrifter som syftar till att genomföra vapendirektivet flyttas till den nya vapenförordningen. Förbundet avstyrker dock att det införs en bestämmelse om att tillstånd för samtliga enhandsvapen med centraltänd ammunition inte får beviljas för jakt. Detta har inget med EU:s vapendirektiv att göra utan det rör sig om ett missförstånd kopplat till vilka magasin som omfattas av EU:s vapendirektiv där undantag görs för magasin till kantantänd ammunition för halvautomatiska skjutvapen. Enkelskottsvapen samt manuellt repeterande vapen inklusive sådana enhandsvapen omfattas alltså inte alls. Endast halvautomatiska enhandsvapen som laddas med mer än 20 skott omfattas. Vilka jaktmedel, såsom vapen och ammunition, som får användas för jakt har regeringen enligt jaktlagstiftningen bemyndigat Naturvårdsverket att besluta om. Med utredningens eget resonemang ska ju jaktlagstiftningen reglera användningen och vapenlagstiftningen innehav så detta ska inte vapenlagstiftningen reglera. Det är upp till Naturvårdsverket att vid behov begränsa användningen för jakt inom de ramar som vapenlagstiftningen medger, t.ex. att införa en begränsning av magasinstorleken på halvautomatiska enhandsvapen som nu finns för halvautomatiska kulgevär och hagelgevär.

- 6.6.2 Förbundet avstyrker utredningens förslag att införa ett helt nytt system där man inför en presumtion av vapens lämplighet för jakt villkorat av ett separat förbud av vissa vapentyper för jakt och en allmän bestämmelse (se närmare angående förslaget i 20.8) om möjlighet för tillståndsmyndigheten att neka tillstånd med hänvisning till allmän ordning och säkerhet. Förbundet anser att dagens befintliga regelverk i denna del är att föredra framför det föreslagna systemet. Se även ovan under allmänna och viktiga synpunkter.
- 6.7.1 Förbundet tillstyrker förslaget att polismyndigheten ska genomföra en dialog med skyttesammanslutningarna i frågan.
- 6.7.2 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att inte begränsa föreningsegna grenar avseende andra vapen än enhandsvapen och helautomatiska vapen. Förbundet avstyrker utredarens förslag i 20.8 – se mer nedan.
- 6.8.1 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att för innehav av start-och signalvapen räcker det att personen har ett behov för ett godtagbart ändamål såsom hundträning.
- 6.9 Förbundet instämmer i bedömningen att det saknas förutsättning enligt dagens regelverk att tillståndspröva delar till skjutvapen som inte omfattas av tillståndskrav. Förbundet instämmer också i att ett vapens totala utformning, även av icke tillståndspliktiga delar, kan påverka bedömningen av vapnets lämplighet för ändamålet. Exempelvis kan man inte anse att ett halvautomatiskt hagelgevär eller kulgevär som inte uppfyller kraven i Naturvårdsverkets föreskrifter om utformningen av kolven (som inte är tillståndspliktig) som lämplig för jakt. Däremot kan det vara lämpligt för målskjutning under förutsättning att det är tillåtet enligt aktuellt förbunds reglemente.
- Eftersom ett vapen som innehas för ändamålet jakt även kan användas för målskjutning (se nuvarande 3 kap 3 § vapenförordningen) så innebär detsamma att om en sökande beviljas tillstånd att inneha ett sådant vapen för jakt med en kolv som uppfyller kraven för jakt, så kan denne person även förvärva en kolv som endast används tillsammans med vapnet för målskjutning inom ramen för det skyttreglemente som gäller.
- 6.10 Förbundet instämmer med utredarens redovisning av innehållet i gällande rätt när det gäller begreppet obrukbara vapen. Förbundet avstyrker utredarens förslag att bemyndiga Polismyndigheten att utfärda närmare föreskrifter. Sådana föreskrifter skulle bli otroligt komplicerade och den allmänna regeln såsom den beskrivs i utredningen får anses vara tillräcklig.
- 7.5.1 Förbundets synpunkter på förslagen rörande jaktvapengarderoben framgår ovan under sammanställningen av viktiga och konkreta synpunkter samt i författningskommentaren nedan till 4 kap 6 § vapenförordningen. Förbundet avstyrker också förslaget att behålla begreppet ”*mycket kvalificerat behov*”. Om behovsprövning inom jaktvapengarderoben tas bort i enlighet med förbundets förslag ovan under allmänna och viktiga synpunkter genomförs, är det logiskt att enbart ha en prövning av ”*behov*” för vapen utöver jaktvapengarderoben. När den enskilde måste visa ett behov för varje vapen som ska innehas utöver jaktvapengarderoben så blir det ju med automatik svårare att visa på ett behov för ett ytterligare vapen i takt med att antalet befintliga vapen ökar. Alltså stiger graden av behov för att ett behov för ytterligare vapen ska föreligga. Att upprätthålla ett särskilt krav på ”*mycket kvalificerat behov*” kan därmed inte anses vara nödvändigt. I sammanhanget kan nämnas att EU:s vapendirektiv enbart kräver anmälningsskyldighet för vapen i kategori C (som utgör de vanligaste jaktvapnen) och alltså kan införskaffas i valfri mängd.

- 7.5.2 Förbundet tillstyrker förslaget delvis och avstyrker det delvis. Förbundet välkomnar ett förtydligande men föreslår som angivits ovan i 7.5.1 att orden ”*mycket kvalificerat*” utgår. Som angivits ovan utgör polismyndighetens extremt restriktiva tillämpning av kravet ett problem. Utredarens förslag till förtydligande kan dock i princip tillämpas på bedömningen av ”*behov*” utöver vapnen i jaktvapengarderoben med de undantag som anges nedan. Om kravet skulle förändras och förtydligas skulle det sannolikt underlätta såväl för den enskilde som tillståndsmyndigheten att veta hur behovskravet ska tillämpas. Förbundet anser dock att kravet i den föreslagna punkten 2 om att behovet ”*kan*” tillgodoses genom befintligt vapeninnehav måste omformuleras. Begreppet *kan* kan tolkas som att det är teoretiskt möjligt att använda enbart de befintliga vapnen för att tillgodose behovet. Kravet i punkt 3 på yrkesmässighet bör strykas. Se i denna del nedan under författningskommentaren till 4 kap 6 § vapenförordningen samt kommentarerna ovan under sammanställningen av viktiga och konkreta synpunkter.
- 7.5.3 Förbundet avstyrker förslaget att inte införa en pipgarderob för jaktvapen utan föreslår att en pipgarderob med motsvarande antal pipor (med eventuella tillhörande slutstycken eller liknande i enlighet med vad utredaren anför) som antalet jaktvapen i jaktvapengarderoben införs. Se ovan under sammanställningen av viktiga och konkreta synpunkter samt nedan under 7.5.4.
- 7.5.4 Förbundet tillstyrker förslaget till alternativ lösning avseende en vapendelsgarderob, med tillägget att storleken ska motsvara den vanliga jaktvapengarderoben. Dessutom ska instickspipor omfattas. Se ovan under sammanställningen av viktiga och konkreta synpunkter samt i författningskommentaren nedan under 4 kap 15 § vapenförordningen.
- 7.6.1 Förbundet föreslår att kravet på ett mycket kvalificerat behov tas bort vad avser målskjutningsvapen. Ett sådant krav fyller inget egentligt syfte eftersom det krävs att den enskilde måste visa ett behov för varje enskilt vapen med start från vapen nummer ett. Någon garderob med ett presumerat behov likt för jaktvapen finns inte. När en presumtion för behov med en garderob som anger ett normalbehov existerar så finns det ett syfte med en förhöjd behovsgräns som kravet på ett mycket kvalificerat behov utgör. Men när den enskilde måste visa ett behov för varje vapen som ska innehas så blir det ju med automatik svårare att visa på ett behov i takt med att antalet befintliga vapen ökar. Alltså stiger graden av behov för att ett behov för ytterligare vapen ska föreligga. Utredaren för ett liknande resonemang på s. 373 men anser trots det tvärtom att både behovskravet samt kravet på mycket kvalificerat behov ska kvarstå.
- För det fall att kravet på mycket kvalificerat behov ändå bedöms nödvändigt, tillstyrker förbundet förslaget att bestämmelserna om antal skjutvapen för målskjutning tar sikte på kompletta skjutvapen samt stommar och lådor.
- 7.6.2 För det fall att kravet på mycket kvalificerat behov ändå bedöms nödvändigt trots vad som anförs under 7.6.1 ovan, tillstyrker förbundet förslaget delvis och avstyrker det delvis. Förbundet välkomnar ett förtydligande av vad som ska anses utgöra ett mycket kvalificerat behov. Polismyndighetens extremt restriktiva tillämpning av kravet utgör ett problem eftersom till skillnad från vad utredaren anser så är det i det närmaste omöjligt att uppfylla det enligt polismyndigheten. Om kravet skulle förtydligas skulle det sannolikt underlätta såväl för den enskilde som tillståndsmyndigheten att veta hur kravet ska tillämpas. Förbundet anser dock att kravet i den föreslagna punkten 2 om att behovet ”*kan*” tillgodoses genom befintligt vapeninnehav måste omformuleras. Begreppet *kan* kan tolkas som att det är teoretiskt möjligt att använda enbart de befintliga vapnen för att tillgodose behovet. Se i denna del nedan under författningskommentaren till 4 kap 12 § vapenförordningen.

9.7 Förbundet instämmer inte i utredarens bedömning att man generellt sett ska anse enhandsvapen som samhällsfarliga vapen. I sådant fall skulle det kopplat till utredarens förslag i punkt 20.8 innebära att enhandsvapen inte skulle kunna beviljas för exempelvis jaktändamål. Som anförs i den punkten avstyrks det förslaget.

9.8-11 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att ta bort kravet på synnerliga skäl för innehav av enhandsvapen. Som utredaren anför anspelar detta begrepp på ovanliga, oförutsebara omständigheter som inte närmare kan anges utan får beaktas särskilt från fall till fall (s. 429). Så var också fallet när begreppet infördes i vapenlagstiftningen för väldigt länge sedan men numera så anges de närmare förutsättningarna för innehav i lagstiftningen på andra ställen. Redan 1995 års vapenutredning föreslog därför att begreppet skulle utmönstras och förbundet anser att det nu är hög tid att göra det i så stor utsträckning som möjligt.

Detta innebär enligt förbundets uppfattning att i det fall där det annars i lagstiftningen anges vilka krav som ska gälla för innehav av aktuella vapentyper så ska kravet på synnerliga skäl tas bort. Detta gäller främst enhandsvapen för jakt, målskjutning, avlivning och samling där utredaren presenterar sådana förslag. Någon ny reglering med användning av ytterligare krav på ”*särskilda skäl*” bör inte införas i dessa fall. Detta skulle endast innebära en ytterligare oförutsägbar hantering likt idag där kravet på synnerliga skäl används av polismyndigheten för att avslå ansökningar när man inte har några egentliga skäl att hänga upp ett avslag på, särskilt om avsikten enligt utredaren inte är att förändra bestämmelserna i sak utan i princip bara byta ord. Ett ordbyte till krav på ”*särskilda skäl*” kan dock införas för de fall där kraven för innehav inte annars närmare specificeras, såsom för skyddsändamål. Se också vad som anförs i punkt 11.6 nedan.

9.12 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att start- och signalvapen inte heller i fortsättningen ska omfattas av några förhöjda krav för innehav. Som anförs ovan under 9.8-11 anser förbundet dessutom att några förhöjda krav heller inte behövs i övrigt utan vilka krav som gäller ska tydligt anges i lagstiftningen.

9.13 Förbundet har ovan framfört att en brist i utredningen är att inga definitioner föreslås överhuvudtaget. Varför utredaren övervägt just att införa en definition för enhandsvapen men inget annat förstår inte förbundet anledningen till. Lagstiftningen använder väldigt många andra begrepp som också borde ha övervägts i så fall. Förbundet ställer sig också frågande till uppgiften från polismyndigheten om varför just skjutvapen som är 29-30 cm långa skulle utgöra något särskilt problemområde. Som utredaren noterar så använder den svenska lagstiftning begrepp som enhandsvapen, pistol, revolver, kulgevärd och hagelgevärd o.s.v, medan EU:s vapendirektiv delar in vapen i korta och långa enligt närmare kriterier. Det finns enhandsvapen (både pistoler och revolverar) som är avsevärt kortare men även avsevärt längre än 30 cm som är brytpunkten i EU:s vapendirektiv mellan långa och korta vapen. Förbundet ser dock inte att detta skulle ha någon betydelse för definitionen av enhandsvapen.

9.14 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att inga andra tillståndspliktiga delar till skjutvapen än stommor och lådor i fortsättningen ska omfattas av några förhöjda krav för innehav. Som anförs ovan under 9.8-11 anser förbundet dock att några förhöjda krav heller inte behövs i övrigt utan vilka krav som gäller ska tydligt anges i lagstiftningen.

Utredaren anför att en stomme typiskt sett utgör basen för ett enhandsvapen och en låda för ett gevär. Detta är i och för sig korrekt men det förekommer också exempel på motsatsen. Det finns pistoler med gevärsmekanismer och gevär med enhandsvapenmekanismer. Som anförs ovan finns inga definitioner av några termer i vapenlagstiftningen och begreppen stomme och låda är egentligen mer eller mindre

utbytbara. Dessutom kallas oftast stommen/lådan till ett hagelgevär av bryttyp för ”baskyl”. Hur man benämner vapnets huvuddel avgörs av vapnets konstruktion samt traditioner i vapenbranschen. Förbundet anser därför att för det fall inga definitioner införs så bör såväl begreppet stomme som låda genomgående användas tillsammans.

Förbundet avstyrker att uppgift om vilken typ av komplett skjutvapen som en låda eller stomme är avsedd för ska framgå av tillståndsbeviset. I tillståndsbeviset ska anges benämningen på den aktuella vapendelen, tillverkningsnummer o.s.v men inget annat – precis som enligt dagens regelverk. Det ligger i sakens natur att för att visa på ett behov så måste en sökande ange i ansökan vad man avser att använda den aktuella vapendelen till. Att den sedan eventuellt går att använda även till något annat kan inte rimligen vara till någon nackdel.

Förbundet ser inte att användningen av tillståndspliktiga vapendelar tillsammans med andra tillståndspliktiga vapendelar som innehåller lagligt av samma person för de ändamål som lagstiftningen tillåter utgör ett samhällsproblem. Allt är lagligt och det medför endast en större flexibilitet för innehavaren och ett minskat behov av att skaffa ytterligare kompletta skjutvapen. Varför det enligt utredarens synsätt borde utgöra ett klandervärt och straffbart vapenbrott är svårt att förstå. Det borde med utredarens övriga negativa syn på civilt legalt vapeninnehav utgöra en fördel att det totala antalet skjutvapen hålls nere. Förslaget får anses onödigt betungande.

- 10.5 Förbundet avstyrker utredningens förslag att inte avskaffa det särskilda regelverket med femårslicenser för vissa vapentyper utan föreslår att reglerna avskaffas utan att ytterligare motsvarande krav införs. Utredarens alternativa förslag till motsvarande krav - det som kallas ”skärpt tillsyn” vart femte år tar inte hänsyn till de som innehar flerskotts enhandsvapen för jakt utan endast målskjutning. Det är därför inte genomförbart. Se vidare ovan under sammanställningen av viktiga och konkreta synpunkter.
- 10.6 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att ta bort femårslicenserna för andra ändamål för skjutning, men föreslår även som angivits ovan under 10.5 att femårslicenserna tas bort helt och hållet.
- 10.7.1 Förbundet tillstyrker förslaget att inte föra över bestämmelserna om femårslicenser till den nya vapenlagen. Se ovan under 10.5-6.
- 10.7.2 Förbundet avstyrker förslaget att införa ett skärpt tillsynsförfarande motsvarande dagens femårslicenser. Se ovan under 10.5-6.
- 10.8.1 Förbundet anser som framgått ovan att systemet med femårslicenser ska avskaffas helt. Se ovan under 10.5-6. Om det trots allt behålls så föreslår förbundet att glömska att förnya sitt tillstånd ska avkriminaliseras helt. Se 26.3.4 nedan.
- 10.8.2 Förbundet anser som framgått ovan att systemet med femårslicenser ska avskaffas helt. Se ovan under 10.5-6. Om det trots allt behålls så tillstyrker förbundet förslaget att tillfälliga omständigheter inte bör hindra förnyelse.
- 10.8.3 Förbundet anser som framgått ovan att systemet med femårslicenser ska avskaffas helt. Se ovan under 10.5-6. Om det trots allt behålls så tillstyrker förbundet förslaget att förtydliga att inte alla vapendelar omfattas av kravet.
- 10.8.4 Förbundet anser som framgått ovan att systemet med femårslicenser ska avskaffas helt. Se ovan under 10.5-6. Om det trots allt behålls så tillstyrker förbundet förslaget att behålla möjligheten att pröva flera ansökningar tillsammans mot en gemensam avgift.

- 10.8.5 Förbundet anser som framgått ovan att systemet med femårslicenser ska avskaffas helt. Se ovan under 10.5-6. Om det trots allt behålls så tillstyrker förbundet förslaget att införa en skyldighet för polismyndigheten att meddela innehavaren om att tillståndet är på väg att löpa ut. Förbundet föreslår samtidigt att konsekvensen av om polismyndigheten inte skulle uppfylla detta är att tillståndet alltså ska gälla. När polismyndigheten uppfyllt sin skyldighet ska tillståndet gälla i ytterligare tre månader. På så sätt skulle innehavaren få tid på sig från sådant försenat meddelande att inge nödvändig ansökan.
- 10.8.6 Förbundet anser som framgått ovan att systemet med femårslicenser ska avskaffas helt. Se ovan under 10.5-6. Om det trots allt behålls så tillstyrker förbundet förslaget att införa en enklare ansökan. Förbundet instämmer också i utredarens bedömning att det är nödvändigt att ha kvar det befintliga tillståndet när en ansökan om förnyelse inges enligt gällande lagstiftning. Det är fel av polismyndigheten att kräva in detta som ofta görs idag och som polismyndigheten på sin hemsida felaktigt anger ska ske.
- 10.8.7 Förbundet anser som framgått ovan att systemet med femårslicenser ska avskaffas helt. Se ovan under 10.5-6. Om det trots allt behålls så tillstyrker förbundet förslaget att ändra den tidpunkt inom vilken en ansökan om förnyat tillstånd ska inkomma för att det ska fortsätta gälla tills beslut vunnit laga kraft. Relevant tidpunkt bör vara sista datum för tillståndets giltighetstid. Förbundet har tidigare anfört detta i samband med aktuell lagändring men fick då inget gehör. Förbundet tillstyrker även att tidsperioden förlängs med tre veckor efter ikraftträdandet av de skäl som utredaren anför. Förbundet föreslår dessutom att motsvarande system införs för tillstånd att förvara vapen hos annan. Se ovan under allmänna och viktiga synpunkter.
- 11.4 Förbundet tillstyrker förslagen att förtydliga regelverket vad avser innehavstillstånd för skyttesammanslutningar när det gäller personer som har ett betydande inflytande, med ett undantag. De regler som förslaget bygger på har som förebild de regler som gäller för vapenhandlare och vapenmäklare. Detta är per definition kommersiella verksamheter och i dessa fall kan en persons ekonomiska ställning påverka lämpligheten. Skyttesammanslutningar som är ideella verksamheter där ekonomin är av underordnad betydelse kan knappast en persons ekonomiska ställning kunna påverka lämpligheten att ingå i exempelvis en föreningsstyrelse. Det är det ideella engagemanget som är den väsentliga drivkraften i sådana sammanslutningar och inte ekonomiska drivkrafter som i kommersiella verksamheter. Inte heller drivs ju en kommersiell verksamhet inom ramen för de ideella föreningarna med möjlighet att tjäna stora pengar.
- 11.6 Förbundet tillstyrker förslagen att förtydliga regelverket vad avser innehavstillstånd för skyttesammanslutningar när det gäller enhandsvapen och helautomatiska vapen, med ett undantag. Som anges ovan under 9.14 så avstyrker förbundet att uppgift om vilken typ av komplett skjutvapen som en låda eller stomme är avsedd för ska framgå av tillståndsbeviset. Se motiveringen i 9.14. Förbundet vill också framhålla utredarens ställningstagande när kravet på synnerliga skäl avskaffas – istället ”ska de krav som tillämpas enligt nuvarande ordning komma till klart uttryck i den nya vapenlagen”. Samma resonemang bör enligt förbundet även gälla när det gäller enskildas innehav i punkt 9.8-11 ovan.
- 11.7 Förbundet tillstyrker förslagen att förtydliga regelverket vad avser innehavstillstånd för skyttesammanslutningar när det gäller anmälan och registrering av den som har ett betydande inflytande, med ett undantag. På ett årsmöte i en förening väljer man ny styrelse. Sekreteraren för ett protokoll som sedan cirkuleras bland de som ska skriva på protokollet, normalt ordförande, sekreterare samt två justeringsmän. Detta kan ta

normalt sett någon eller ett par veckor. När protokollet är fullständigt klart postas det tillbaka till sekreteraren som lägger in det i en föreningspärm eller liknande. Allt detta görs på personernas fritid vilket gör att man får ha andra förväntningar på skyndsamheten att vidta åtgärder. Man kan, återigen, inte ställa samma krav på ideella verksamheter som kommersiella verksamheter som utredaren verkar tro. Att samma dag som protokollet är underskrivet och klart – kanske innan sekreteraren ens vet om att så skett eftersom det ligger i posten – ställa krav på anmälan är inte rimligt. Förbundet anser därför att tre veckor är en rimlig tid inom vilken en sådan anmälan ska inges.

- 14 kap Förbundet har inga invändningar mot förslagen om hantering av organisationers skjutvapen. I princip utgör förslagen en kodifiering av gällande rätt även om detta formaliseras och förtydligas. Endast kravet på tillstånd från polismyndigheten avseende vapenhanterare som inte har eget vapentillstånd är såvitt kan förstås en helt ny regel. Detta gäller under förutsättning att varje ny arbetsuppgift för tillståndsmyndigheten följs upp av en ökning av resurser och kompetens så att detta inte leder till ökade handläggningstider i vapenärenden generellt sett. En sådan utveckling skulle inte vara acceptabel.
- 15.4.1 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att succesivt i framtiden gå över till digitala (elektroniska) tillståndsbevis. Detta förutsätter dock att sådana tillståndsbevis erkänns vid resa till andra länder där tillstånd erfordras eller införseltillstånd måste sökas med stöd av ett svenskt tillståndsbevis.
- 15.7 Krav på att inge tillståndsbeviset kan inte införas när det gäller tidsbegränsade tillstånd. Förbundet föreslår därför att ett sådant undantag införs motsvarande dagens regler. Se även under pkt. 5.7 ovan.
- 16 kap Förbundet har inga invändningar mot förslagen om överlåtelse och förvärv av skjutvapen. Detta gäller under förutsättning att varje ny arbetsuppgift för tillståndsmyndigheten följs upp av en ökning av resurser och kompetens så att detta inte leder till ökade handläggningstider i vapenärenden generellt sett. En sådan utveckling skulle inte vara acceptabel.
- 17.2 Förbundet tillstyrker en förlängning av tiden under vilken ett vapenmagasin (de reglerade stora magasinerna till halvautomatiska vapen) får innehas efter en överlåtelse av vapnet.
- 17.3 Förbundet tillstyrker förslaget att införa en tid på sex månader under vilken en ljuddämpare får innehas även efter en överlåtelse av vapnet som ljuddämparen passar till.
- 18.3.7 Förbundet tillstyrker och välkomnar förslaget att det i framtiden ska vara möjligt att låna ut vapen i fler än ett led när det gäller uppsiktsutlåning.
- 18.4 Förbundet ifrågasätter utredarens slutsats att det skulle utgöra ett lån när ett vapen används i föreningens verksamhet. När en juridisk person innehar tillstånd för vapnet så måste ju alltid en fysisk person faktiskt använda vapnet. Och om en förening har tillstånd att inneha skjutvapen för sin verksamhet så används ju vapnet (och lånas inte ut) när fysiska personer använder det i verksamheten. Lån blir det enligt förbundets uppfattning först när föreningen lånar ut vapnet till någon fysisk person för att denne själv ska åka på en tävling eller träning i någon annan förenings regi.

För det fall förbundets ovan redovisade uppfattning skulle vara fel så tillstyrker förbundet förslaget att skyttesammanslutningar får låna ut skjutvapen vid upprepade tillfällen.

19.5 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att utöka flexibiliteten för enskildas möjligheter att förvara sina skjutvapen i annan bostad eller lokal, men föreslår att anmälningsplikt införs istället för tillståndsplikt när det gäller egen förvaring på annan plats än den stadigvarande bostaden.

Förbundet avstyrker förslaget att polismyndigheten ska få utfärda närmare föreskrifter angående förvaringsutrymmets beskaffenhet och larm eller andra bevakningsanordningar och även på vilken plats vapnen ska få förvaras. Förbundet avstyrker även den utvidgade behörigheten för polismyndigheten enligt lagförslaget att även i andra fall kunna besluta om förvaringsvillkor för att ett skjutvapen ska få innehas – se under 12 kap 5 § vapenlagen nedan. Ett sådant utökat bemyndigande skulle ge polismyndigheten alltför stor makt över den enskildes behov av att kunna förvara sina skjutvapen på olika platser som disponeras, inklusive den stadigvarande bostaden.

Idag meddelar polismyndigheten enligt allmänna råd (alltså inte föreskrift som nu utredaren föreslår att polismyndigheten ska få utfärda) särskild förvaringsföreskrift när den enskildes (eller hushållets) vapeninnehav uppgår till mer än 20 poäng. Förenklat ger ett gevär en poäng och ett enhandsvapen två poäng. En sådan föreskrift omfattar allmänt krav på vapenförvaring i ett skåp av Grade 3. Ett sådant skåp väger normalt ett ton och kan inte tas in i vissa flerbostadshus p.g.a. byggtekniska begränsningar. Trots detta framhårdar polismyndigheten i krav som innebär att vapeninnehavaren måste flytta till en annan typ av bostad för att kunna uppfylla kraven vilket förbundet anser helt orimligt. Domstolarna brukar regelmässigt instämma i polismyndighetens krav vilket får anses anmärkningsvärt.

Om en sökande skulle komma upp i mer än 40 poäng, så kräver polismyndigheten normalt även ett larm klass 3. Ett sådant larm är väldigt kostsamt och förutom investeringskostnaden på runt 100 000 kronor så tillkommer abonnemangskostnader på tusentals kronor i månaden. Detta är inte rimligt för en privatperson. Rent faktiskt tillämpar polismyndigheten reglerna för vapenhandlare även för privatpersoner i dessa fall och för en vapenhandlare så kan reglerna såklart vara rimliga för de ska ju driva en kommersiell verksamhet som genererar ett överskott som kan finansiera sådana kostnader, men det gör ju inte en privatperson.

Utredaren anför på s. 707 ett antal omständigheter som kan vara relevanta för säkerheten av en viss förvaringsplats utan att komma med några konkreta förslag. Förbundet föreslår därför att regeringen initierar en separat utredning om vilka krav som bör ställas på den fysiska förvaringen och beslutar om dessa i förordningsform istället för att bemyndiga polismyndigheten att utfärda sådana föreskrifter. Kraven på enskilda måste i vart fall sättas lägre än för vapenhandlare och kan inte kräva skåp i Grade 3 och larm i klass 3, utan nivån måste sättas lägre och helst i olika intervaller för att kunna anses rimlig.

Sammanfattningsvis kan man konstatera att polismyndighetens orimliga krav när det gäller vapenförvaring medför att innehavet av vapen i något större omfattning blir en fråga om social och ekonomisk status i praktiken. Att ge polismyndigheten ett formellt bemyndigande att fortsätta ställa sådana krav på privatpersoner är inte acceptabelt. Att det dessutom skulle utvidgas till alla vapeninnehavare och inte bara de som innehar ett större antal vapen och meddelas en särskild förvaringsföreskrift är helt uteslutet enligt förbundet.

Se även ovan under allmänna och viktiga synpunkter samt under författningskommentarerna till 3 kap 3 § samt 12 kap 3 § vapenlagen nedan.

19.6 Förbundet tillstyrker förslaget om utvidgade möjligheter till förvaring hos annan såsom vapenhandlare, skyttesammanslutning eller vissa skolor. Förbundet föreslår också att motsvarande system som föreslås i punkt 10.8.7 om giltighetstiden för befintliga tillstånd införs. Samma problem kan uppstå även i dessa situationer om ansökan ingivits innan tillståndsperiodens utgång men polismyndigheten ännu inte beviljat ansökan. Då kan sökanden vara tvungen att under pågående handläggning flytta sina vapen trots att ärendet ännu inte avgjorts. Detta kan innebära omotiverade merkostnader och andra olägenheter för den enskilde som är i högsta grad betungande.

Förbundet ifrågasätter utredarens påstående om att reglerna om förvaring hos annan skulle kunna användas för att kringgå reglerna om vapengarderobens storlek (s. 713). Vapengarderoben reglerar innehavets omfattning för den enskilde, alldeles oavsett var innehavet förvaras. Så det är teoretiskt omöjligt att göra som utredaren anför.

19.7 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att stommar och lådor ska jämföras med kompletta skjutvapen och därför ska förvaras i säkerhetsskåp. Så har förbundet uppfattat att dagens regelverk bör tolkas. Emellertid noterar förbundet utredarens uttalande på s. 723 att *”Den som har ett säkerhetsskåp bör dock givetvis förvara även sådana föremål som inte omfattas av detta krav i säkerhetsskåpet.”* Detta uttalande kan inte utvidga kravet utan andra tillståndspliktiga delar ska kunna förvaras på *”annat betryggande sätt”* som dagens krav.

19.11 Förbundet invänder mot bedömningen att förvaringen av flera innehavares vapen på samma plats (bostad) ska sammanräknas. Vapenlagstiftningen utgår från varje enskild vapenägares ansvar för sitt eget vapen och det förefaller märkligt att när det gäller förvaring så ska de förvaras i samma förvaringsutrymme i den egna bostaden. Det kan ju vara så att olika personer i hushållet jagar, bedriver skytte eller samlar på vapen. Det kan då vara olämpligt att personer med olika behörighet till vapnen får tillgång till vapen de inte har behörighet att inneha. Samma behörighetsproblem kan finnas mellan jägare om en person endast är behörig att inneha hagelvapen, en annan enbart kulvapen och en tredje ett enhandsvapen för jakt.

Som förbundet angivit under 19.5 så innebär polismyndighetens sambedömning av flera personers innehav ofta att särskild förvaringsföreskrifter meddelas, även sådana som medför att personerna i fråga måste byta boende för att kunna installera de tunga Grade 3 skåp som regelmässigt brukar krävas. Just sambedömningen leder till att de aktuella poänggränserna överskrids om man i en och samma familj har flera personer som ägnar sig åt jakt eller skytte.

Förbundet anser att olika personer bör kunna förvara sina egna vapen separat i olika förvaringsutrymmen för att ta fullt ansvar för dem. Om en tjuv vill stjäla vapnen i ett hushåll så är det ju också mer komplicerat att forcera flera olika förvaringsutrymmen.

19.13 Förbundet tillstyrker förslaget att inte kriminalisera överträdelser av de allmänna förvaringsbestämmelserna.

19.15 Förbundet vill i detta sammanhang lyfta ett problem rörande tolkningen av lagstiftningen vad gäller transport av vapen. Utredaren nämner 5 kap 4 § vapenlagen som föreskriver att skjutvapen vid transport ska vara oladdade och om det lämpligen kan ske, isärtagna och nedpackade. Regelverket i jaktförordningens 22 § anger däremot att skjutvapen vid förvaring i motordrivet fortskaffningsmedel inte får ha *”ammunition i vapnets patronläge eller magasin”*. Den senare bestämmelsen har av polismyndigheten ibland även tillämpats på skjutvapen som har ett löstagbart magasin med patronerna kvar i magasinet, trots att magasinet inte är infört i vapnet och det därmed inte är laddat. Enligt förbundets uppfattning kan inte 22 § jaktförordningen tillämpas på ett sätt som

strider mot 5 kap 4 § vapenlagen eftersom vapenlagen har högre dignitet. Förbundets tolkning av bestämmelsen är därför att 22 § jaktförordningen endast omfattar magasin som är införda i vapnet eller fasta och integrerade i vapnet. Förbundet föreslår därför att 22 § jaktförordningen ändras i enlighet därmed eller så upphävs den delen i 22 § jaktförordningen.

20.3 Utredaren anför att EU:s vapendirektiv inte medger att tillstånd beviljas för jakt för halvautomatiska kulgevär som används med magasin med större kapacitet än 10 patroner. Utredaren lämnar dock inga förslag med anledning av detta utan väljer istället att gå fram med ett helt annat nytt regelverk där polismyndigheten rent allmänt ska få möjlighet att i större utsträckning kunna neka tillstånd på vilka vapen som helst som anses samhällsfarliga och föreslår även ett komplicerat regelverk som anses utpeka just en viss vapenmodell som inte ska få användas för jakt. Se nedan under 20.6-20.8. Som anføres i dessa punkter avstyrker förbundet samtliga dessa förslag.

Utredaren anför under 20.7.1 på s. 752 att ett förbud mot halvautomatiska gevär för jakt skulle kunna ses som att man ”*bakvägen för in ett förbud mot stora magasin i strid mot ned tidigare ställningstaganden*”. Förbundet har vidare noterat en artikel publicerad av Svenska Dagbladet den 6 oktober 2024 där det framgår att EU-kommissionen tillskrivit regeringen om att ”*Sveriges regler för jakt med AR-15 kan bryta mot unionens vapendirektiv*”. Det framgår vidare att regeringens svarat och hänvisat till pågående utredning som det får förstås.

Förbundet drar därför slutsatsen att regeringen överväger att undkomma kritik från EU genom att besluta i enlighet med utredarens förslag i denna del. Som framgår under 20.6-8 så avstyrker förbundet bestämt dessa förslag bland annat med hänsyn till de brister i teknisk terminologi som påtalas och att de kan leda alldeles för långt i övrigt. Reglerna om vapenmagasin i EU:s vapendirektiv innehåller inga kriterier att ett vapenmagasin ska vara militärt eller endast gälla gevärskalibrar eller vissa pistolkalibrar. Att då ”*bakvägen*” implementera EU:s vapendirektiv på detta sätt blir helt fel och uppfyller heller inte kraven i direktivet.

Förbundet föreslår istället att regeringen separat utreder frågan om det verkligen är så att EU:s vapendirektiv lägger hinder för att tillstånd beviljas för att inneha halvautomatiska kulgevär för jakt som kan förses med löstagbara magasin med större kapacitet än 10 patroner. Förbundet vill i detta sammanhang framhålla att enligt Naturvårdsverkets föreskrifter får inte halvautomatiska kulgevär användas för jakt med magasin med större kapacitet än 5 patroner och i vissa fall så lite som två patroner.

Om regeringen gör bedömningen att ytterligare ändringar i den svenska lagstiftningen är nödvändiga för att uppfylla kraven i EU:s vapendirektiv är det väsentliga att dessa ändringar sker på en miniminivå men även följer systematiken i direktivet och den svenska lagstiftningen i övrigt och inte inför helt nya kriterier.

20.4 Utredaren lämnar inga konkreta förslag i denna punkt men förbundet vill kommentera en del uttalande om olika vapens farlighet. Utredaren anför exempelvis att vapen som är konstruerade för ammunition med hög anslagsenergi ska anses som särskilt farliga. Sådana vapen är enligt förbundets uppfattning typiskt sett stora och tunga. Utredaren anför sedan i nästa mening att små vapen är särskilt farliga för att de är lätta att bära med sig och dölja.

Detta visar enligt förbundets mening det meningslösa med att diskutera särskilt farliga vapen ur dessa perspektiv. Stora tunga vapen med hög anslagsenergi är inte lätta att bära med sig och dölja. Alltså är de ofarliga i de sammanhang där behov finns att bära med sig och dölja vapnet eftersom det inte går p.g.a. vikten och storleken. På samma

sätt är ju ett litet vapen som en pistol avsett för ammunition med liten anslagsenergi ofarligt i situationer då stora mål ska beskjutas på långa avstånd för det går inte att träffa och skada målet.

Alla vapen är mer eller mindre farliga beroende på syftet och ändamålet med vapnet. Det är just därför det finns en regel att ett vapen ska vara lämpligt för ändamålet för att tillstånd ska beviljas för skjutning. Ett kulgevär med en förhållandevis grov kaliber som uppfyller kraven för klass 1 kombinerat med ett högförstorande sikte och en förhållandevis hög totalvikt, är ett högst lämpligt vapen för jakt på större vilt under de jaktformer skott kan avlossas på stillastående vilt på förhållandevis långa avstånd såsom smygjakt på hjortvilt i öppen terräng eller lockjakt på älg i fjällnära terräng.

Utredaren fortsätter på detta spår och beskriver bland annat att kalibern .223 bidrar till vissa vapentypers farlighet eftersom träff med en sådan kaliber i en människokropp åstadkommer stora skador. Kalibern .223 Remington är en patron tillåten för jakt i klass 2 motsvarande rådjur men inte större vilt. Med ett sådant resonemang är i princip alla kalibrar framförallt klass 1 & 2 särskilt farliga vapen eftersom de såklart skulle orsaka skador på en människa vid träff. Och skuter man en människa med de klenaste kalibrarna i klass 4 såsom världens vanligaste patron - .22 LR – i huvudet på nära håll så dör vederbörande normalt. Förbundets uppfattning är således att det inte går att lägga ett vapens kaliber som grund för huruvida ett vapen är ”särskilt farligt”.

Utredaren anför avslutningsvis att vapen med längre pipor och grövre kalibrar kan användas ”på längre avstånd med god träffsäkerhet”. Detta är inte korrekt. Det är förbundets uppfattning att klenare kalibrar (till en viss gräns) ger högre träffsäkerhet. Vissa klena kalibrar som kantantänd ammunition har dock så dålig ytterballistik och låg utgångshastighet så deras användning på längre håll är begränsad. Tävlingskyttar eftersträvar alltid lägre rekyl – det vill säga lägre kulvikt och därmed klenare kaliber - för att erhålla högre träffsäkerhet. Samtidigt vill man ha en bra ytterballistik på kulan så den bibehåller hastigheten vid skytte (eller jakt) på längre håll. Det senare för även med sig att vid jakt så träffar kulan med större kraft och ger därmed högre verkan på längre håll. Detta är dock inte samma sak som träffsäkerhet.

- 20.6 Förbundet avstyrker förslaget att regelverket om vilka vapen som ska anses vara olämpliga för ändamålet ur ett samhällsperspektiv förtydligas. Som framgår av utredningen så finns redan idag ett sådant utrymme och detta har etablerats i praxis. Se även angående 6.6.2 samt 20.8.
- 20.7.1 Förbundet avstyrker förslagen. Som anförts ovan under 6.6.2 så medger redan dagens lagstiftning att neka tillstånd på skjutvapen som är olämpliga för ändamålet. Detta redogör utredaren för i 5.6.3 samt 20.6. Huruvida de vapen som utredaren försöker ”träffa” med föreslagna bestämmelser anses lämpliga för jakt eller inte har alltså inte ens prövats med stöd av nuvarande lagstiftning. Polismyndigheten har valt att inte neka tillstånd och låta domstolarna pröva detta. Polismyndigheten har t.o.m. valt att i sin nuvarande handbok inta uppfattningen att de är lämpliga. Det får anses anmärkningsvärt att Polismyndigheten frivilligt accepterar de aktuella vapnen och istället driver frågan inom utredningen att de uttryckligen ska förbjudas samt att beviljade tillstånd ska återkallas och endast en del av vad vapnet kostat ska kunna ersättas. Det skulle innebära en konfiskering utan full ersättning som inte kan accepteras.

Utredaren anger på s. 752 att ”Var och en kan inse att det saknar betydelse för den som skaffar vapnet i syfte att använda det för våldsdåd huruvida det är tillåtet att för jakt använda det tillsammans med ett stort magasin.” Förbundet instämmer helt och fullt i detta uttalande och det innebär samtidigt att de kriminella struntar i alla lagar

överhuvudtaget, inklusive samtliga de förslag utredaren lägger fram i syfte att motverka de kriminellas användning av illegala vapen. Trots detta så lägger utredaren fram otaliga förslag baserade på teoretiska resonemang och antaganden om det motsatta, nämligen att om man inte skärper lagen så kommer detta leda till ökad gängbrottslighet i Sverige. Förbundet säger som utredaren, var och en kan inse att det saknar betydelse för den som skaffar vapen i syfte att använda det för våldsdåd, huruvida lagstiftaren förbjuder det. Detta bekräftas av den samhällsutveckling vi ser idag med ett kraftigt ökat illegalt skjutvapenvåld samtidigt som vapenlagstiftningen kontinuerligt skärpts de senaste decennierna för de legala vapenägarna.

Utredaren har helt fokuserat på en viss vapenmodell och försökt skapa regler som i teorin träffar den vapentypen men inte andra. All erfarenhet visar att liknande regler snabbt blir obsoleta och att allmänna regler, såsom dagens regel om lämplighet för ändamålet, är att föredra. När det gäller detaljerna i förslaget under denna punkt kan det vidare konstateras att det föreligger en stor osäkerhet om vad förslaget innebär i tekniskt avseende och förbundet anser det inte genomförbart.

Utredaren föreslår först och främst en regel baserat på vad som är gevärs- och pistolammunition, utan att närmare definiera detta. Utredaren anför att uppdelningen ”är vedertagen och sällan torde orsaka några tillämpningssvårigheter”. Detta uttalande visar på en påtaglig kunskapsbrist. Förbundet som representerar ca 160 000 medlemmar, och i praktiken närmare 300 000 jägare och har en snart 200-årig erfarenhet av jakt inklusive jaktvapen och dess kalibrar anser inte alls att det är vedertaget vad som är pistol- respektive gevärskalibrar. För det första finns det i så fall ett begrepp som skulle kallas ”revolverkalibrar” för bland enhandsvapen som pistoler och revolverar så finns det typiskt sett kalibrar som är framtagna för revolverar. För det andra så finns det en uppsjö av kalibrar som förekommer såväl i pistoler som gevär men även i revolverar. Hur ska sådana kalibrar definieras? Avsaknaden av definitioner i lagförslaget är som sagt problematiskt i sig men detta visar på en tydlig brist i förslaget.

Vidare så använder utredaren ”centralantänd pistolammunition i grövre kaliber än 9 millimeter” i syfte att tydliggöra att pistolammunition i kaliber 9x19 inte ska omfattas av restriktionerna för jakt. Vad utredaren förbiser är att kaliber 9 mm (9x19) har en kula med 9,03 mm i diameter, alltså grövre än 9 mm. Således förbjuder regeln det utredaren vill tillåta och blir obegriplig. Såvitt förbundet känner till finns inga vapen som skulle omfattas av regeln som utredaren har tänkt att den ska tillämpas.

Utredaren föreslår också att ett nytt kriterium införs för vilka vapen som ska omfattas av restriktionerna som gäller vapenmagasin ”av militär typ”. Utredaren pekar därefter på vissa enskilda militära vapenmodeller såsom AK5 samt AK47 och vapen som används av Natostyrkor ”eller som annars har en någorlunda utbredd militär användning”. Genom denna argumentation så skulle alltså vapenmagasin till vissa militära vapen falla utanför eftersom de kanske endast antagits av en stats militära styrkor men inte så många? En sådan otydlig reglering kan inte accepteras.

Det får anses anmärkningsvärt att utredaren avslutar med att ”även om det saknas en vedertagen definition av vad som avses med magasin av militär typ bör gränsdragningen i de flesta fall inte medföra några större svårigheter”. Detta anser förbundet inte är förenligt med grundläggande principer om rättssäkerhet. I detta sammanhang är det värt att notera följande ur del 1 av utredningen (SOU 2022:62) då utredaren anförde på s. 164 att ”Det är inte möjligt att skapa en definition av vapenmagasin som uppfyller de krav som ställs på tydlig och förutsebar lagstiftning”. Förbundet anser att detta talar för sig själv.

Att utredaren sedan avslutar punkten och förordar att förslaget ska genomföras omedelbart (utan remissförfarande) anser förbundet går över gränsen för vad som är acceptabelt i ett demokratiskt samhälle. Sammanfattningsvis anser förbundet att förslaget är ogenomförbart. Se även vad som anförs under 20.3 ovan.

- 20.7.2 Förbundet avstyrker förslaget att införa ett särskilt förbud mot de angivna flerskottsanordningarna som utredaren benämner som switchar, studskolvar m.m. Vapenlagen innehåller som utredaren noterar redan ett förbud mot att ändra ett vapen så att det till funktion och verkningsgrad blir ett väsentligt annorlunda vapen (4 kap 1 § vapenlagen). Förfarandet är redan förbjudet och att införa ett ytterligare förbud för själva delen skulle enbart medföra att annars lagliga saker som kan ha flera användningsområden blir olagliga att inneha. I en förlängning skulle man behöva införa tillståndskrav på varenda skruv och mutter som kan passa ett skjutvapen vilket enbart skulle få till följd att samtliga landets byggvaruhus, järnhandlare o.s.v. som säljer skruvar och muttrar skulle behöva söka vapenhandlartillstånd och samtliga människor som skulle vilja använda en skruv eller mutter skulle behöva söka tillstånd att inneha dessa enligt vapenlagen. Det finns en anledning till att vapenlagstiftningen endast reglerar de väsentliga delarna som är nödvändiga för funktionen på ett skjutvapen och inte alla andra delar till ett skjutvapen. De kriminella bryr sig för övrigt inte om lagarna ändå och kommer inte att söka tillstånd att inneha switchar, studskolvar eller i en framtid skruvar och muttrar – det är därför de är kriminella. Detta är ett typexempel på ett förslag som skulle vara onödigt betungande för enskilda utan att tillföra någon som helst nytta för samhället.
- 20.7.3 Förbundet avstyrker förslaget om att förbjuda anordningar eller programvara som är utformade för att fjärrstyra skjutvapen. I teorin kan ett snöre eller en vajer vara en del av en sådan konstruktion och med samma resonemang som ovan under 20.7.2 så kan en sådan reglering träffa triviala saker i dagens samhälle som skulle göra alla människor till brottslingar. Och hur ska man kunna identifiera även obrukbar programvara som sådan som omfattas av förslaget? Vapenlagstiftningen bör vara inriktad på att reglera väsentliga delar till ett skjutvapen och inte saker som har primärt helt andra användningsområden. Förbundet ser förslaget som ogenomförbart och anser istället att krigsmateriellagstiftningen kan hantera en eventuell problematik på detta område.
- 20.8 Förbundet avstyrker utredningens förslag om att införa ett förtydligande i form av en ny bestämmelse. Som framgår av 6.6.2 ovan så anser förbundet att dagens regelverk medger att de exempel och omständigheter som utredaren anför i aktuell punkt kan omhändertas. Detta t.o.m. bekräftas av utredaren i 5.6.3. Dessutom har förbundet svårt att se logiken i förslaget som helhet. I 20.8 föreslås en allmän regel som ska förbjuda alla vapen som inte var tillåtna av Naturvårdsverket före 2023 och i 20.7.1 föreslås en särskild regel som ska förbjuda vissa sådana vapen. Utredaren avslutar kapitlet med en bekräftelse av förbundets uppfattning att det är en bedömning av vapnets lämplighet för ändamålet som är relevant, varför dagens regelverk måste anses tillräckligt.
- 21.3 Förbundet avstyrker förslaget att införa en specialregel om tillståndsplikt för vissa effektbegränsade vapen. Som framgår av utredningen har inte skytteorganisationerna sett någon särskild efterfrågan eller behov av exakt just det vapen som avses med förslaget, den s.k. Brocock-revolvern. Förbundet anser dock i likhet med andra frågor att det är olämpligt att införa en specialregel som träffar just en viss vapenmodell med en viss konstruktion. Det kommer alltid finnas en möjlighet att konstruera om vapen så de inte träffas av regeln men åstadkommer samma resultat.

Att ändra ett vapen så att det blir olagligt är ju dessutom redan olagligt. Skulle det aktuella vapnet ändras på ett otillåtet sätt så får polismyndigheten hantera det därefter. I annat fall så skulle man behöva förbjuda alla vapen i samhället för allt kan ju byggas

om av den som har tillräcklig kunskap och resurser i form av maskiner. Men det är ju olagligt att göra det och nästan ingen gör ju därför det. De kriminella bryr sig som anförts i andra sammanhang inte om lagarna ändå så en ändring enligt förslaget skulle ha absolut ingen effekt ur en brottsförebyggande synvinkel.

- 23 kap Se förbundets synpunkter och förslag angående EU:s vapenpass ovan under allmänna och viktiga synpunkter.
- 24.1-7 Se förbundets synpunkter och förslag om handläggningstider i vapenärenden ovan under allmänna och viktiga synpunkter.
- 24.8 Förbundet har noterat att utredaren inte anser att förbundets förslag om att låta vapenhandlare hantera vissa byten av vapen i syfte att förenkla administrationen och underlätta för jägare som behöver byta jaktvapen med kort varsel är lämpligt att genomföra. Förbundet har en annan uppfattning men föreslår också som ett komplement eller alternativ att byte mot ett likvärdigt vapen skulle utgöra ett undantag från behovskravet. Se ovan under allmänna och viktiga synpunkter.
- 25 kap Förbundet instämmer i utredarens bedömningar att polismyndigheten måste upprätta en dialog med skytteorganisationerna m.fl. samt en kanal för allmänheten att kunna kontakta polismyndigheten och få service. Att så inte är fallet idag kan inte accepteras utan myndigheten har ett ansvar att inom sitt ansvarsområde ha en dialog med såväl intressenter som att följa förvaltningslagens krav på service gentemot allmänheten. Att en utredning ska behöva påpeka detta för polismyndigheten är i sig anmärkningsvärt. Det ansvaret borde ansvariga chefer ha insett för länge sedan. Den nya rikspolischefen måste omgående ta sitt ansvar att leda in myndigheten på en annan väg i vapenfrågor än den som de nu påbörjat och förändra myndighetens arbete och de ansvarigas roller. Det är också talande att det pågår en statlig offentlig utredning som tillsatts i syfte att se över myndighetsansvaret för bland annat vapenfrågor, inklusive skjutbanefrågor. Förbundet anser att regeringen i regleringsbrev eller genom särskilt uppdrag till polismyndigheten tillser att sådan dialog samt kanal upprättas omgående. I sådant regleringsbrev eller särskilt uppdrag bör även ett allmänt främjandeuppdrag för vapen för såväl jakt som skytte inklusive skjutbanor införas.
- 26.3.3 Förbundet instämmer i utredarens bedömning att det inte bör göras någon generell uppdelning av vapenbrott som typiskt sett begås av annars legala vapenägare och andra typer av vapenbrott. Däremot anser förbundet att det finns anledning att se mildare på de brott eller förseelser som typiskt sett begås av legala vapenägare av ren glömska eller annars av mindre betydelse. Detta gäller främst när tidsbegränsade tillstånd löper ut samt vid vissa ringa vapenbrott. Förbundet återkommer med konkreta förslag nedan.
- 26.3.4 Förbundet anser som framgått ovan att systemet med femårslicenser ska avskaffas helt. Se ovan under 10.5-6. Om det trots allt behålls så tillstyrker förbundet delvis utredarens förslag att den som innehar ett skjutvapen sedan ett tidsbegränsat tillstånd löpt ut inte döms för vapenbrott. Förbundet anser att ett system med sanktionsavgifter (se nedan 26.3.7) är att föredra framför att behålla straff för företeelsen.

Om det trots allt bedöms nödvändigt att kriminalisera förfarandet tillstyrker förbundet en straffrihet för de första tre månaderna enligt utredarens förslag. Sanktionen därefter ska dock inte vara fängelse utan endast böter. Förverkande ska inte komma ifråga utan ägaren ska kunna sälja vapnet lagligt och kunna tillgodogöra sig värdet av egendomen, vilket utredaren på sätt och vis bekräftar är rimligt i många fall. Allt annat skulle anses onödigt betungande för den enskilde och bör inte genomföras. Sker inte överlåtelse inom tre månader från lagakraftvunnen dom ska dock vapnet lösas in av staten enligt

nuvarande regelverk. Dessa regler ska dock inte kunna komma ifråga förrän polismyndigheten uppfyllt sin föreslagna upplysningsskyldighet – se 10.8.5 ovan.

Som anges i 19.6 så föreslår förbundet att ett regelverk av motsvarande modell införs även för tidsbegränsade tillstånd om förvaring hos annan. Se även 10.8.7.

26.3.6 Förbundet tillstyrker förslagen om nya brottsrubriceringar som syftar till att tydliggöra graden av allvar i de olika brotten. Förbundet instämmer delvis i förslagen i sak och föreslår istället ett förtydligande vad gäller ringa olovlig befattningsmed ammunition. Förbundet har uppfattningen att det inte är ovanligt att det finns ett intresse för gammal och udda ammunition bland jägare. Det kan också finnas ett intresse att exempelvis spara någon enstaka patron från ett vapen man haft. Ibland kan det hända att en jägare rentav glömmer att överlåta all ammunition till ett vapen man sålt. Om man inte innehar ett vapen som ammunitionen passar till kan man dock inte utan exempelvis ett samlartillstånd inneha sådan ammunition.

Idag finns det en begränsad möjlighet att straffritt inneha enstaka patroner utöver patroner till de vapen man har tillstånd att inneha eftersom ett sådant innehav kan bedömas som ringa vapenbrott enligt 9 kap 2 § vapenlagen. Den närmare innebörden är dock oklar och en situation där man riskerar böter eller fängelse för innehav av enstaka patroner är inte tillfredsställande. Förbundet föreslår därför att när det gäller ammunition så bör det införas en fast gräns om 100 patroner i valfria kalibrar för vad som får innehas innan straff kan komma ifråga. En sådan regel är enkel och tydlig vilket borde vara till fördel även för rättsvårdande myndigheters arbete. När det gäller tillståndspliktiga vapenmagasin och ljuddämpare så anser förbundet att innehav av en handfull sådana delar regelmässigt bör kunna anses som ringa eftersom dessa delar inte är nödvändiga för att avfira ett skott. För att avfira ett skott krävs endast ett skjutvapen med ett patronlåde och passande ammunition.

26.3.7 Förbundet föreslår att ett sanktionsavgiftssystem enligt av utredarens beskrivning införs för vissa förfaranden i enlighet med vad som anges ovan under 26.3.4.

27.10 Förbundet tillstyrker och välkomnar förslaget att enkelskotts slätborrade långa hagelvapen som släppts ut på marknaden före den 14 september 2018 ska kunna skrivas in i ett EU-vapenpass i Sverige. Förbundet anser också att denna ändring bör genomföras omedelbart eftersom det rör sig om en felaktig implementering av EU:s vapendirektiv som drabbar enskilda. Endast ett regeringsbeslut krävs då det rör sig om en förordningsändring.

28.4.2 Förbundet tillstyrker utredarens förslag att vissa äldre övergångsbestämmelser alltså ska gälla. Förbundet föreslår dock att femte punkten i övergångsbestämmelserna till nuvarande jaktförordning förtydligas i enlighet med vad som angavs i FAP 551-3 i den lydelse som beslutades genom RPSFS 2009:13. Sedan polismyndighetens handbok i vapenärenden RA 2024:1 infördes så har polismyndigheten börjat tillämpa en diametralt motsatt ordning. Förbundet har uppfattningen att det som gällt sedan 1984 alltså bör gälla. Alltså att den som då hade tillstånd att inneha vapen för jakt kan förvärva vapen av samma typ förutsatt att förvärvet sker under den tid det tidigare tillståndet gäller eller inom ett år från det att det upphört att gälla. Med ”*det tidigare tillståndet*” avses såväl vapen som innehades redan 1984 samt tillstånd som beviljats därefter. Först om tillstånd för jakt saknats under mer än ett år krävs att jägarexamen erläggs.

Författningskommentarer

Förbundet har i övrigt följande synpunkter på själva författningsförslaget i remitterat förslag.

Vapenlagen

1 kap 9 § Förbundet avstyrker föreslagen formulering vad anser vapenmagasin. Formuleringen är otydlig och kan tolkas för extensivt på så sätt att vapenmagasin till alla ”skjutvapen” kan omfattas och inte bara halvautomatiska skjutvapen med centralantändning. Begreppet skjutvapen är definierat i lagen och då bör inte användningen av begreppet användas i någon annan betydelse. Förbundet har tidigare påpekat detta i samband med översynen av vapenlagstiftningen och i SOU:2022:62 föreslogs också en tydligare text i det avseendet. Förbundet föreslår att lagtexten får följande lydelse:

Med vapenmagasin avses i denna lag löstagbara magasin för halvautomatiska skjutvapen med centralantändning, under förutsättning att vapenmagasinet kan innehålla

- fler än 20 patroner, eller

- fler än 10 patroner, om vapenmagasinet är möjligt att sätta in i ett halvautomatiskt skjutvapen med centralantändning, vars pipas längd överstiger 30 cm eller vars totala längd överstiger 60 cm.

3 kap 2 § Förbundet avstyrker förslagens tredje stycke. Se angående 6.6.2 samt 20.8 ovan.

3 kap 3 § Som förbundet anför under 19.5 ovan så utgår polismyndighetens praxis vid beslut om särskild förvaringsföreskrift för enskilda från sina egna allmänna råd. Dessa allmänna råd anvisar att polismyndighetens föreskrifter rörande vapenhandlars och skyttesammanslutningars förvaring då ska tillämpas. Vad polismyndigheten gör är alltså att i praktiken införa samma föreskrifter även för enskilda utan att ha ett bemyndigande till det. Inte heller har en konsekvensanalys skett och än mindre ett remissförfarande.

Detta är inte rimligt och har fått alltför långtgående och betungande konsekvenser för enskilda. Förbundet föreslår därför att regeringen i förordning begränsar polismyndighetens bemyndigande så att kraven enligt polismyndighetens beslut inte kan bli lika höga som för vapenhandlare och skyttesammanslutningar utan måste vara klart lägre. När det gäller krav på förvaringsutrymme och larm minst en eller flera klasser lägre. Alternativt utreder regeringen frågan särskilt eller ger polismyndigheten i uppdrag att göra det och ställer krav på en konsekvensanalys och samråd med jakt- och skytteorganisationerna, samt ett remissförfarande.

4 kap 2 § Se angående 6.5 ovan.

6 kap 2 § 3 st Förbundet avstyrker den föreslagna utvidgningen av dagens bestämmelse om ammunitionstillstånd på så sätt att ett krav på särskilda skäl införs. En sådan skärpning är omotiverad och får anses onödigt betungande för den enskilde särskilt som förbundet inte kan hitta något motiv för ändringen i utredningen. Kraven i det föreslagna fjärde stycket får anses motsvara gällande rätt och får anses tillräckligt.

8 kap 4 § I likhet med vad som anges nedan under 8 kap 5 § anser förbundet att begreppet målskjutning ska användas även i denna paragraf.

8 kap 5 § Utredaren föreslår i 23.9 att det förenklade införsel-förfarandet ska införas för målskjutningsvapen. Emellertid anges i författningsförslaget ”tävlings-skjutvapen” och

sedan anges att sådana skjutvapen ska få föras in endast för tävling. Enligt förbundets uppfattning bör begreppet målskjutningsvapen samt målskjutning användas. I svensk lagstiftning används begreppet målskjutning som inbegriper såväl tävling som träning. Det kan även vara aktuellt att resa för att delta i träningsläger och inte bara tävlingar. Även artikel 17.2 i vapendirektivet använder begreppen målskyttar och målskytteverksamhet. Begrepp kopplade till tävling ska därför inte användas utan målskjutning ska användas istället.

- 9 kap 6 § Utredaren föreslår att utlåning ska vara tillåten för upprepade tillfällen samt hänvisar samtidigt till att kraven i 4 § som kräver enstaka tillfällen ska vara uppfyllda. Förbundet anser att detta blir motsägelsefullt och 6 § bör därför i så fall hänvisa till att förutsättningarna i 4 § är uppfyllda, förutom kravet på enstaka tillfällen. Se dock vad som anförs under 18.4 ovan.
- 12 kap 3 § Förbundet föreslår att ordet ”tillstånd” ersätts med ”anmälan” i andra stycket. Se ovan under 19.5 samt allmänna och viktiga synpunkter ovan.
- 12 kap 5 § Förbundet avstyrker den utvidgade behörigheten för polismyndigheten att närsomhelst kunna besluta om vilka förvaringsvillkor som helst för att ett skjutvapen ska få innehas. Ett sådant utökat och helt öppet bemyndigande skulle ge polismyndigheten alltför stor makt över den enskilde som inte kan accepteras. Se mer under 19.5 ovan.
- 19 kap 2 § Förbundet ställer sig frågande till att alla beslut som tas av polismyndigheten ska gälla omedelbart om inte annat förordnas. Det motsatta borde vara huvudregeln och en ordning om att vissa beslut ska gälla omedelbart oavsett om det överklagas eller inte skulle ju få till följd att inhibition måste begäras och beslutas av domstol exempelvis i fall då polismyndigheten avslagit en ansökan om förnyade tillstånd i olika hänseenden. Detta skulle undergräva andra förslag i utredningen som nu presenterats. Förbundet kan inte överblicka konsekvenserna när det gäller alla former av beslut som polismyndigheten har att ta enligt vapenlagstiftningen och anser att regeringen måste göra en sådan genomgång och analys innan en proposition lämnas till riksdagen i ämnet.

Vapenförordningen

- 3 kap 3 § Förbundet föreslår att ett undantag för tidsbegränsade tillstånd införs i sista stycket. Se motivering till 5.7 samt 15.7 ovan.
- 4 kap 3 § Förbundet kan inte hitta vilka handhavandekrav som förslås gälla för olika vapentyper. I dagens 2 kap 3 § vapenförordningen så anges direkt i samma paragraf vilka handhavandekrav som ska gälla för vissa vapentyper. Någon sådan motsvarande hänvisning finns inte i förslagets 4 kap 3 § till exempelvis förslagets 4 kap 4 § som anger särskilda krav för jaktvapen eller 4 kap 8-12 §§ för målskjutningsvapen. Detta kan tolkas som om det gäller ett ytterligare handhavandekrav för jaktvapen förutom jägarexamen. Således måste en hänvisning till jägarexamen som enda krav för att få inneha samtliga jaktvapen införas.

I dagens 2 kap 3 § vapenförordningen så anges det inte uttryckligen vilka handhavandekrav som gäller för enhandsvapen för jakt. Sedan lagstiftningens tillkomst för snart 40 år sedan har dock jägarexamen ansetts tillfyllest. Sedan polismyndighetens handbok i vapenärenden kom ut i våras så har dock polismyndigheten använt denna otydlighet för att avkräva jägare som vill inneha enhandsvapen för jakt eller förnya sina tidsbegränsade tillstånd även ett annat kompetensbevis utan att säga vad det ska innehålla. De facto har således polismyndigheten infört ett stopp för utfärdande av

tillstånd för enhandsvapen för jakt utan förvarning. Jägarorganisationerna har därför börjat planera för att ta fram en särskild utbildning, men det tar tid.

För att undvika detta problem är det därför förbundets uppfattning att förslagets 4 kap 3 § ska kompletteras med en hänvisning till 4 kap 4 § och ange att handhavandekravet för samtliga jaktvapen är uppfyllt genom jägarexamen. Se även angående första stycket till 4 kap 6 § nedan.

På motsvarande sätt behöver förslagets 4 kap 3 § kompletteras med en hänvisning till 4 kap 8-12 §§ och ange att handhavandekravet för samtliga målskjutningsvapen är uppfyllt därigenom.

4 kap 6 § Förbundet föreslår att sista meningen i första stycket får följande lydelse; *Det som har sagts nu gäller inte ifråga om vapen som avses i 15 § 3-5 p.*

Andra stycket bör lyda; *Vid tillämpning av första stycket ska behovet anses motsvara tio kompletta skjutvapen, stommar eller lådor för jakt.* Detta innebär att behovsmotiveringen inom jaktvapengarderoben tas bort och att garderoben utökas till 10. I tredje stycket ska antalet åtta ersättas med tio.

Förbundet föreslår att orden ”*mycket kvalificerat*” stryks i tredje stycket. Se ovan under 7.5.1.

Förbundet föreslår att andra punkten tredje stycket formuleras enligt följande; *om behovet av vapnet på ett ur jaktetiskt perspektiv tillfredsställande sätt kan tillgodoses genom befintligt vapeninnehav.*

Med en sådan skrivning tydliggörs att den bedömningen måste utgå från 27 § jaktlagen så att jakten inte orsakar viltet onödigt lidande. Bästa möjliga utrustning, vilket innefattar vapnet och andra jaktmedel, ska användas i varje enskild jaktsituation och inte enbart den utrustning som är teoretiskt möjlig att använda.

Dessutom föreslår förbundet att orden ”*yrkesmässigt eller annars*” stryks i tredje punkten i tredje stycket.

Se i övrigt motivering ovan under sammanställningen av viktiga och konkreta synpunkter, samt till pkt 5.5 och 7.5.2.

4 kap 7 § Förbundet avstyrker förslaget. Se angående 6.6.2 samt 20.8 ovan.

4 kap 12 § Förbundet föreslår att orden ”*mycket kvalificerat*” stryks i tredje stycket. Se ovan under 7.6.1.

Förbundet föreslår att andra punkten formuleras enligt följande; *om behovet av vapnet på ett ur målskjutningssynpunkt tillfredsställande sätt kan tillgodoses genom befintligt vapeninnehav.*

Med en sådan skrivning tydliggörs att bedömningen måste utgå från aktuell skytteforms krav på lämpliga vapen. Bästa möjliga vapen ska användas i varje enskild situation och inte enbart det vapen som är teoretiskt möjligt att använda.

Förbundet noterar att utredaren i första meningen i denna paragraf enbart använder sig av begreppet ”*stommar*” men inte ”*lådor*”. Båda begreppen bör genomgående användas eftersom det är olika ord för i princip samma sak.

Se i övrigt motiveringen till punkt 7.6.2.

- 4 kap 15 § I förslaget förekommer ett språkligt fel när utredaren pratar om jakt med ”*ställande av hund*”. Det korrekta är ”*ställande hund*”. Angående begreppet ”*fällfångade djur*”, se under 6.5 ovan. Förbundet har slutligen tidigare föreslagit att ta bort begränsningen för instickspipor till klass 2-4 och utöka det till även klass 1. Förbundet anser att instickspipor som är tillåtna att använda för jakt bör behandlas som vilka andra pipor som helst. Det finns inga skäl att behandla dem annorlunda än andra lösa pipor till ett vapen. Förbundet föreslår därför att denna punkt renodlas till att gälla de andra anordningarna som möjliggör användning av annan ammunition än det vapnet är konstruerat för, t.ex. så kallade reduceringspatroner.
- 4 kap 16 § Förbundet avstyrker att det införs en bestämmelse om att tillstånd för enhandsvapen med centraltänd ammunition inte får beviljas för jakt. Detta har inget med EU:s vapendirektiv att göra eftersom direktivet inte alls reglerar vilken ammunition som får användas vid jakt. Se även angående 6.6.1 ovan.
- 10 kap 9 § Förbundet föreslår att begreppet ”*tävlingskjutvapen*” ersätts med begreppet ”*målskjutningsvapen*”. Se angående 8 kap 5 § vapenlagen ovan.
- 15 kap 1 § Förbundet föreslår att *ansökan* ska bytas ut mot *anmälan*. Ordet *sökandens* ska bytas ut mot *anmälarens*. Punkt 4 ska utgå. Se motivering ovan.

I övrigt avstår förbundet från att avge synpunkter eftersom det bedöms ligga utanför förbundets huvudsakliga intresseområde och varken tillstyrker eller avstyrker förslagen i utredningen.

SVENSKA JÄGAREFÖRBUNDET

Peter Eriksson
Förbundsordförande

Carl-Johan Djurstedt Holm
Generalsekreterare